

Posudek na diplomovou práci

Štěpán Krupička, Vývoj československého vojenského trestního práva 1918 – 1989, Plzeň 2012, 60 s.

Předloženou práci autor rozdělil v souladu se zadáním do osmi kapitol, včetně úvodu a závěru, které doplňuje přehled pramenů a literatury i cizojazyčného (anglického) shrnutí. Po zmíněném úvodu věnoval pozornost recepci rakousko-uherského práva po roce 1918, přičemž se konkrétně zaměřil na problematiku recepce předpisů vojenského trestního práva. Následuje kapitola věnovaná proměnám vojenského trestního práva v letech 1918 – 1938. Poté se diplomant stručně věnuje období druhé světové války. Další kapitola je věnována právnímu dvoutletce a tehdejším proměnám trestního práva, respektive trestního práva vojenského. V další kapitole popisuje vývoj vojenského trestního práva v letech 1950 – 1989. V poslední sedmé kapitole se pokusil o srovnání trestního práva v naší zemi ve zlomových letech 1938 a 1989. Následuje závěr.

Co se týče věcného obsahu, lze konstatovat, že práce podává základní přehled vojenského trestního práva na území našeho státu od roku 1918 do roku 1989, což je téma nepřilíš naší historiografií (včetně právní) frekventované a tudíž obtížněji zpracovatelné. Přes řadu kladů a správných tvrzení v práci se objevujících a spočívajících mj. často na práci s příslušnými právními předpisy, se v ní objevují některé nejasnosti. Například není jasné, jaké předpisy byly po recepci v roce 1918 v československé armádě opravdu používány. Otazník se zde mimo jiné vznáší nad trestním řádem soudním pro zeměbranu č. 131/1912 ř. z., zákonnými čl. XXXII a XXXIII z téhož roku (uherský trestní řád soudní pro společné vojsko a pro zeměbranu), zákonným čl. XL z roku 1868 (uherský branný zákon), který prohlásil za platné právo i pro uherskou část armády zákon č. 19/1855 ř. z., jehož (dostí upravené) maďarské znění bylo vydáno v roce 1901. Je velkou škodou, že se autor nevěnoval také proměnám právní úpravy struktury a pravomocí vojenské justice (včetně prokuratury, vyšetřujících orgánů a vězeňství), která s vojenským trestním právem a zejména jeho uplatněním úzce souvisí. Pozornost mohla být také věnována aplikaci představovaných právních předpisů v praxi.

Diplomant v práci místy nepřesně používá některé termínů – například recepční norma místo recepční zákon (např. s. 6), označení Česko pro Čechy a Moravu jakou součástí první republiky (s. 1). Trestní zákon není sbírkou trestních zákonů, jak uvádí autor na s. 33. Je možno také konstatovat občasný výskyt překlepů. Rušivě působí časté

užívání symbolu „§“ místo slova „paragraf“ v textu (např. s. 22: „... Tento § jednak stanovuje ...“). Pro označení měsíců je někdy užíváno číslo, jindy je slovně rozepsáno atd.

Diplomantem užitá prameny a literatura lze je označit za uspokojivé. Na druhou stranu však je nutno zdůraznit, že ještě bylo možno využít některé další publikace a časopisecké články, například z pera J. Lepšíka či A. Miříčky, či příručky pro důstojníky a další literaturu. Užitá zdroje diplomant pravidelně a řádně cituje a kvalitu poznámkového aparátu tak lze hodnotit kladně.

Pokud jde o původnost, respektive originalnost práce, lze konstatovat i na základě ověření jejího textu prostřednictvím systému pro odhalování plagiátů THESES.CZ, který vykazuje shodu ve výši 0 %, že práce není plagiátem.

Přes uvedené výhrady lze práci hodnotit kladně a tak ji připouštím k obhajobě a doporučuji hodnotit v závislosti na průběhu obhajoby známkou velmi dobře.

Téma k obhajobě:

1. Jaké předpisy vojenského práva trestního byly recipovány a jaké byly užívány v československé armádě po roce 1918?
2. Na příslušníky kterých ozbrojených sborů se vztahovaly v meziválečném Československu vojenské trestní předpisy?
3. Vývoj struktury vojenských soudů a prokuratury v pojednávaném období.

Plzeň 5. září 2012

JUDr. Vilém Knoll, Ph.D.